

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniæ, 1611

XXV. De quodam presbytero terribiliter mortuo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

*De quodam presbytero terribiliter
mortuo.*

CAPVT XXV.

IAM nunc subiungenda est, non ante mortui sed morientis presbyteri terribilis, & multis nota visio, quæ audiētium mentes digno timore concutiat, & ad cauenda æternæ mortis mala, velut vehementi sollicitudinis igne accendat. Apud castrum Liziniacum, quod in Pictauiensi pago situm est, nuper quidam presbyter eius, qui sacerdotalis ordinis supercoelestem dignitatem, miserrimæ vitæ conuersatione deturpans, non ad animarum quibus præerat curam, sed ad carnis suæ voluptatem explendam, sacro ministerio utebatur. Qui iuxta Prophe- *Eze. 34.* tam, lac gregis sui comedens, & eius se lanis operiens absque vlla spe æternorum, mercedibus mercenarij auidissimè pascebatur. Mundissimam atque omnia mundantem Christi carnem & sanguinem in altaris sacramento frequenter officio non deuotione sumebat, nec ab immundis tamen carnis operibus sese cohibebat. Cumque vt sus immunda multo tempore in cœno luxuriæ versaretur, & sui ipsius scortis delectaretur, ter-
ritus

ritus conscientiae malo sicut aliquando
& mali ad horam compunguntur, fami-
liaritatem quorundam bonorum viro-
rum expetijt, & abbati bonae vallis ac fra-
tribus eiusdem monasterij se in amicitia,
specie tenus copulauit. Qui longo tem-
pore cum de vitae emendatione com-
monentes, & vt seculo renunciaret assi-
duè exhortantes, nihil ab eo impetrare
praeter inanem spem aliquandò potue-
runt. Nam libenter quae dicebant audire
se fingens, & semper eos de conuersione
suspendens, de Societate Sanctorum illo-
rum gloriabatur, nec admonitione vel
exemplis eorum à malis retrahebatur. In
his atque alijs perditae atque perdendae
vitae suae actibus perdurans, & obstinatio-
ne impia iram sibi in die irae thesaurizans,
in morbum incidit, quo post aliquot
dies ingrauescente, ad extrema peruenit.
Adierat eum visitationis gratia prior iam
dicti monasterij, atque cum eo per ali-
quantum diei spatium, ipso quoque ro-
gante permanserat. Et ecce nocte super-
ueniente, cum cunctis discedentibus so-
lus lecto eius affideret, clamare terribili-
ter aeger ille ad priorem coepit, Succurre,
ait, succurre. Ecce duo supra omnem fe-
ritatem expauescendi leones in me im-
petum

petum faciunt, hianti ore ac rictu feroci per frustra discepturi, me totum consumere volunt. Deprecare citò Dominum, vt ab his eripiar, antequam morsibus eorum consumar. Dicebat hic & tremebat, ac velut deuoraturos fugiens, timore defecto corpori vires addente, retrò cedebat. Prior verò vocis illius ac gestus terrore turbatus, non sine multo & ipse timore erat. Ad preces tamen ipsa necessitate impellente conuersus, pro misero illo vt poterat Dominum exorabat. Quo orante mutata voce æger; benè, inquit, benè. Recefferunt crudeles bestie, & per orationes tuas iam vltra nusquam apparent. Et quia vsque ad vltimum spiritum semper compos sui extitit, nec vt quidam morientiu solent vel in modico sensu imminutus fuit, conuersus ad priorem, loqui cum eo de quibuslibet veluti sanissimus coepit. Cumque tam de his quam de alijs multa inter se verba conferrent, horæ ferè vnus spatium elapso, rursus inclamare longè terribilius quam primò exorsus est. En inquit: en ignis de celo vt torrens inundans descendit, & super huc lectum meum veniens, iam iamque me in fauillam vsque cõburet. Festina adiuua, ora,

ua, ora,

ua, ora, si forte & ab hac morte eripi valeam. Et hæc dicens, manibus & brachijs opertoria subleuabat, eaque velut aliquid iuuare possent, inuisibilibus ignibus turbatus opponebat. Sed nequiequam. Non enim corporalia tegmina à spiritualibus incendijs tegere poterant, quem coelestis vindictæ impia opera exponebant. Prior adaucto timore, denuò ad orationem cōuertitur, & quantam in tali casu possibile erat, Domini misericordiam deprecatur. Illo vt supra orationi instante, post paululum, patiens gratulationis vocibus preces eius interruptit dicens. Quiesce, iā ab igne tutus sum. Nam dum super me (vt dixi) cum impetu descenderet, interpositus est linteus, vsque ad quem ignis peruenit, sed eum transire non potuit. Iam & ab isto periculo ereptus, oro ne à me discedas quousque quis istorum finis futurus sit agnoscas. Tunc prior qui tam timore quam hospitandi necessitate recedere volebat, substitit: & ab oratione surgens, rursus ei assedit. Cumque eum tantis terroribus anxium consolaretur, & vterque ad inuicem vt prius colloqueretur, subito ægrotus ad inuisibilia raptus obmutuit. Prior eum raptum ab humanis intelligens, rei exitum præstolabatur.

Cum-

Cum ecce post multum noctis spatium, homo ad se redijt, & miserabiliter ingemiscens, ait: Ha ha ad iudicium æternum raptus sum, & heu miser æterna morte damnatus sum. Traditus sum horrendis tortoribus, igne inextinguibili cum diabolo & angelis eius perpetuò cruciandus. Ecce ecce, ignita sartago plena bullienti adipe, quàm coram me tormentorum ministri detulerunt, eamque ad me frigidum undique succenderunt. Et cum prior orationi sicut iam bis fecerat, tertio quoque iacubisset, ille ait: Cessa, cessa pro me orare, nec pro illo vltra fatigeris, pro quo nullatenus exaudieris. Priore verò dicente, frater redi ad cor, & misericordiam dum adhuc viuis à Deo require; ille adiecit. Putas (ait) me vt insanum loqui? Non insanio, sed sana mente quæ dixi confirmo. Et cucullam prioris manu tenens, eum interrogauit. Nonne hoc quod manu teneo cuculla tua est? Quo respondente, est, adiunxit. Sicut hæc vestis cuculla est, & sicut hoc quod substatum mihi est palea est, sic & hoc quod coram cerno ignita sartago est. Et dum hæc loqueretur, gutta inuisibilis ignis de illa quam dicebat sartagine exiens, in manum eius Priore vidente ce-

F

cidit

cidit, & mirabile dictu, cutem & carnem
 vsque ad intima ossis consumpsit. Tunc
 ille acri cum gemitu: en (inquit) indu-
 bia rei probatio. Nam sicut ista quam vi-
 des de sartagine prolapsa gutta, carnis
 partem consumpsit, sic confestim to-
 tum me ignea vorago consumet. Priore
 ad ista stupente, iterum dixit. Ecce sarta-
 ginem ipsam ministri infernales propius
 afferunt, & vt me in illam iniiciant, iam
 iamque manus adaptant. Et post modic-
 um. Ecce linteum in quo iaceo vndi-
 que concurrentes accipiant, & me in ig-
 nitam sartagine, æternum frixuram
 proijciunt. Hoc velut vltimum vale, mox
 vt Priori, atque his qui ad hoc horren-
 dum spectaculum conuenerant, dixit,
 subtracta voce ac reflexa ceruice, punien-
 dum spiritum condemnatis spiritibus
 tradidit. Tantus verò terror omnes in-
 uasit, vt illicò vniuersi auferent, ne-
 que aliqui in domo vbi cadauer mor-
 tis remanserat, remanere auderent. Facto
 mane miserum cadauer sepulturæ man-
 datum est. Post aliquot autem dies, cum
 ad vniuersos circa positos hæc tam terri-
 bilis fama peruenisset, rei veritatem pro-
 bare volentes, tumulum aperuerunt, at-
 que fossam illam quam in manu adhuc
 viuen-

viuentis presbyteri gutta prænuncia dā-
 nationis fecerat, in mortui cadauere in-
 uenerunt. Quæ omnia, secundum quod
 beatus Gregorius dicit nullo modo pro-
 pter se infelix presbyter vidit, cui nihil vi-
 sio ipsa profecit, sed quanta cautela sacer-
 dotale officium administrandum, quàm
 reuerenter diuina mysteria tractanda, su-
 perna per eum dispositio demonstrauit.
 Quis enim ad ista non obstupescat, quis
 tam metuendā diuinæ animaduersionis
 sententiam non contremiscat? Quis iam
 in istis non fidem inuisibilium se conce-
 pisse, sed ipsa inuisibilia corporis sensibus
 ex multa parte subiecta esse non cognos-
 cat. Facit hoc pia conditoris miseratio, qui
 cernens corporalium rerum obiectu, in-
 teriorem mentis humanæ oculum exce-
 catum, quædam de spiritualibus rebus
 etiam per carnem quibusdam innotesce-
 re præstat, ut ad amanda siue timenda in-
 uisibilia, hoc saltem remedio vel admo-
 neat vel cōpellat. Quid enim apertius ad
 fidem fidelium instruendam, quam ho-
 minem in carne viuentem, & hic integra-
 mente colloqui cum hominibus, & ibi
 spiritualia cernere cum spiritibus? Quid
 sanè leones tremendi, quid flammeus
 torrens, quid ignita sartago aliud quàm

Nota.

de veritate rerum inuisibilium nullatenus dubitare, & horrendum esse in manus Dei viuentis incidere, malè securos admonebant? Neque enim credendum est, alibi quam in præfenti seculo quarumlibet ferarum genera commorari, aut vbi nulla metallorum materia est, ferreas sartagines fabricari. Sed quia terror supplicij futuri, non nisi per verba vsitata vel per expertarum rerum imagines, hominibus adhuc in carne viuentibus potest ostendi, placuit Deo per tales corporum similitudines ostendere: quid exuta corporibus animæ, prauis exigentibus meritis cogantur tolerare. Quæ licet antiquioribus miraculis, patrum temporibus demonstrata sint, voluit tamen etiam nunc diuina miseratio nouis reuelationibus priora confirmare, & eos qui vetera despiciunt, velut negligentia somno torpentes, recentibus impulsione excitare. Cuius supernæ admonitionis contemptores, tanto se maiore in Dei iudicio cumulo damnationis operiunt, quanto grauiore reatu, non solum antiqua sed & ante oculos posita contemnunt. Et quia ad fidei & morum ædificationem, varia à diuersis audita & probata nostrorum maximè temporū miracula scribere

scribere cordi insedit, nolui aliqua negligere quæcunque auditoribus meo iudicio posse videbantur prodesse.

De Gaufrido Sinemurenfi Domino.

CAPVT XXVI.

GAUFREDVS vir nobilis, Dominus castri quod Sinemurum vocatur, postquam per multum tempus magnificè in seculo conuersatus est, tactus diuino spiritu, mundo renunciauit, atque cum filio & tribus filiabus apud Cluniacum habitum religionis induit. Vbi sanctè ac sine querela diu conuersatus, meritò religionis atque prudentiæ Marciniacensium sororum, quarum superius mentionem feci, prior effectus est. Quarum curam dum per aliquot annos humiliter & benignè administrasset, more mortalium molestia corporis tactus, defunctus est. Cuius simplicis & beatæ conuersationis dulcem retinentes memoriam sorores multis lachrymis eius funus prosecutæ sunt, eumque in ecclesia sepelientes, longè melius in cordium suorum abditis condiderunt. Qui non post multos obitus sui dies, cuidam sororum multæ mortificationis quæ Alberca dicebatur, in somnis apparuit: ei-